

Sagen sattes til Forhandling.

Fr. Andersen: Det Lovforslag, der nu er til Behandling, gaar ud paa for det første at bemyndige Finansministeren til at optage et indenlandsk Statslaan med en 20-aarig Løbetid, et Laan paa 60 Mill. Kr. til en Rente af 4 pCt. Laanet skal være opsigeligt fra Statens Side efter 10 Aars Forløb, skal overtages til en Kurs af 96 pCt. og skal udbydes offentligt til en Kurs af 97 pCt. Laanets Provenu skal benyttes til Indfrielse af $4\frac{1}{2}$ pCt.s Statsgældsbeviser til samlet Paalydende 65 500 000 Kr., der forfalder den 15. Maj, saaledes at Statskassen skal udrede kontant Restbeløbet $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

For det andet tilsigter Lovforslaget at bemyndige Finansministeren til at optage et ligeledes indenlandsk Statslaan paa 40 Mill. Kr. til Indfrielse af $3\frac{1}{2}$ pCt.s Statsgældsbeviser til samme Beløb, der forfalder til Indfrielse den 22. Juli d. A. Det Laan, der dermed indfries, var optaget til forskellige Beskæftigelsesformaal, som efter senere vedtagne Love finansieres gennem en særlig Fond. Finansministeren har af Danmarks Nationalbank paa et Konsortiums Vegne faaet et Tilbud paa dette Laan til en Rente af 3 pCt. Laanet overtages til en Kurs af $99\frac{1}{2}$ pCt., og dette Laan udbydes ikke til offentlig Tegning.

For det tredje indeholder Lovforslaget Forslag om Bemyndigelse for Finansministeren til helt eller delvis for et Tidsrum af indtil 2 Aar at forny et i 1936 optaget Statslaan, optaget i svenske Kroner, et Laan, som forfalder den 15. Maj d. A. Der resterer af dette Laan $3\frac{3}{4}$ Millioner svenske Kroner, og Renten af dette fornyede Laan skal være 3 pCt. Det er valutariske Grunde, der har fremkaldt denne Del af Lovforslaget, som jeg i det hele med Henvielse til de Bemærkninger, den højtærede Minister fremførte ved Lovforslagets Fremsættelse, ganske skal give Tilslutning og anbefale til hurtig Gennemførelse.

Jeg ved, der er Ønske om, at Lovforslaget bliver gjort til Genstand for en ganske kort Udvalgsbehandling, og jeg vil ved Forhandlingens Slutning stille Forslag om, at Lovforslaget henvises til Finansudvalget.

Hartel: Københavns Kommune optog for nylig et Laan paa 25 Mill. Kr. til en Kurs af $96\frac{1}{2}$ pCt. og 4 pCt. Rente; det vil sige en effektiv Rente af 4,45. Det viste sig, at dette Laan var meget let at placere. Det Laan paa 60 Mill. Kr., som Staten her

ønsker at optage, vil blive til en effektiv Rente af 4,30. I Betragtning af, at det kommunale Laan var saa let at placere, og naar Hensyn tages til, at Staten som Debitor maa være dog i det mindste lige saa god som Kommunen, om ikke bedre, finder jeg, at den Indrømmelse, der her er Tale om, er for ringe. Naar Kommune-laan i Amerika kan handles til en Kurs af 22—23 og Statslaan til det dobbelte, saa viser det, at Vurderingen derovre af henholdsvis Stat og Kommune som Debitor er noget andet end den, en Difference paa kun 0,15, som der her er Tale om, giver Udtryk for. Jeg mener derfor, at Laanebetingelserne er relativt ugunstige, og at Staten burde kunne laane billigere.

Der maa ogsaa i denne Forbindelse tages Hensyn til, at paa Folio gives der i Øjeblikket ingen Rente. Bankerne ligger med meget betydelige Kassebeholdninger. Landmandsbanken, hvis Aktiekapital er paa 50 Mill. Kr., har en Kassebeholdning paa 228 Mill. Kr., Privatbanken, hvis Aktiekapital er paa 40 Mill. Kr., har en Kassebeholdning paa 160 Mill. Kr., og Handelsbanken med en Aktiekapital paa 50 Mill. Kr. har en Kassebeholdning paa 132 Mill. Kr. Alt dette er effektive Beviser paa, at Pengerigigheden i Øjeblikket er meget betydelig, og dette burde efter min Opfattelse muliggøre væsentlig gunstigere Laanebetingelser, end der her er Tale om.

Der kunde over for dette indvendes, at der for det store Laans Vedkommende er Tale om et langfristet Laan, men saa siger vi fra vor Side, at vi foretrækker da gunstige kortfristede Laan fremfor relativt dyrere langfristede Laan. Vi ser nemlig saaledes paa Fremtidens Pengepolitik, at den nødvendigvis maa baseres paa et lavere Renteniveau. Et saadant lavere Renteniveau er nemlig den ufravigelige Forudsætning for, at Arbejdsløsheden nogen Sinde vil kunne afskaffes, og der maa jo komme en Politik, som medfører Arbejdsløshedens Afskaffelse eller i det mindste en saa betydelig Nedbringelse, at den ikke er en saadan Faktor i Samfundslivet som i Øjeblikket.

Endelig vil de Laan, som optages i Krigstider, og som jo er af ret betydeligt Omfang, slet ikke være til at bære for Fremtiden, hvis Renteniveauet ikke bliver lavt. Ellers vil vi staa over for Valget mellem betydelige Kapitalnedskrivninger gennem Akkorder og Fallitter eller den Udvej, som jeg anviser, et lavere Renteniveau, hvorved Kapitalens Hovedstol vil kunne bevares.